

april-mei-Juni 2013
Driemaandelijks
Afgiftekantoor
Oostende Centrum
P913037

Belgie-Belgique
PB - PP
8400 Oostende
Centrum
BC 31540

DE MOHIKAAN

lac Munkamba/ Kasai

6 juli 1960

**Ledenblad en nieuwsbrief
Vriendenkring
West - en Oostvlaamse
Koloniaal en Missionarissen**

V.U. Bob Vanhee - Visserskaai 45/3.2 - 8400 Oostende
bobliv@skynet.be tel. 059/266167

BLADWIJZER N° 3/ 2013

- 1 Wie een rood punt op de adresklever van de kaft vindt, ontvangt nu dit derde nummer ZONDER het lidgeld 2013 te hebben gestort. Laat dit aub nu geen afscheidnummer worden!
- 2 Korte inhoud van de artikelen: zeven van onze leden grepen naar de pen en werkten mee aan dit nummer. Beste dank!
- 3 Editoraal (van uit Senegal) door Boudewijn Eggermont
- 4 Twee bekende Mohikanen –vrienden hebben ons verlaten; Gigi Lobestael echtgenote van Carlo Lamote /Oostende en dr.Paul VanWassenhove/Perk.
- 5 “Wevelgem in Congo “ publiceert het verhaal dank zij Bernard Leicher.
- 6 en 7 –Willy Alenus blijft zich vastbijten in de geschiedenis van de Grote Meren: Generaal von Lettov- Vorbeck aan de beurt.
- 8 en 9 – Robrecht Gheeraert uit Roeselare, brengt ons een fotoverslag over het onvergetelijk bezoek aan de Missie van Scheutist Carlo Rommel/Bumba.
- 10 In het Frans ingezonden via Internet – ingekort en vrij bewerkt: *“Aan mijn vrienden Mohikanen. “*
- 11 “Ode aan de Gewestdienst “ -gedicht van Silja de Furne('Band'1952)
- 12 Voor het laatst: Rwanda, kon de genocide vermeden worden ?
- 13 De alom gekende Benguela spoorlijn: verbazende foto's!
- 14 De saga van de laatste Congoboot de “CHARLESVILLE” in de media,en
- 15 Lijst van de steunende verenigingen, waaronder wij.
- 16 Nieuw boek in 2 delen van Jean Verstraete.
- 17 Laatste aanbod van boekdelen I en 2 “ herinneringen gered.....en
- 18 Boekdeel 3 verschijnt op onze BBQ van 30 juni as. NU Inschrijven !
- 19 Ditjes en Datjes –Weetjes en Watjes..... en tenslotte...
- 20 Mooi Gedicht van Dirk VDW – ex-kolonist – vanuit Kaapstad – Zuid Afrika

VRIENDENKRING WEST- EN OOSTVLAAMSE KOLONIALEN EN MISSIONARISSEN

Gewoon lid +abonnement ledenblad	- 9-
Familie (Hoofd en Bijlid)	-€ 15-
Steun of Erebijdrage	-€ 25-

te storten op rekening ARGENTA BE 50 - 9730 - 3024 -3018

EDITORIAAL

Tijdens de maand januari in Senegal verblijven is geen slecht idee qua temperatuur. Daarbij sta je na 50 jaar terug op Afrikaanse bodem. Onvermijdelijk begin je te vergelijken met de ervaringen uit de Congo-tijd. Het allereerste dat opviel is de tongval van de Senegalezen. Ze missen het zo typische Congolese frans dat moeilijk na te bootsen is. De imitatie van het Congolese frans vereist veel acteer talent. Ik ken zo iemand die de Congolese uitspraak perfect kan weergeven. Goddelijk om horen.

Ernstiger nu. Wat opmerkelijk is: geen criminaliteit, enkel in Dakar de hoofdstad; geen wegversperringen; geen pesterijen; vriendelijke omgang met de inlanders die complexloos en rustig met je spreken als goede vrienden onder elkaar. Een verademing, want onze Congolese ervaring en zeker de huidige toestand deden ons eerder wantrouwig zijn.

Waar liggen de oorzaken van deze zeer belangrijke verschillen? Eerder een onderwerp voor een doctoraatsthesis. Na enkele dagen verblijf in Senegal is het niet gepast hier een antwoord op te geven. Ik waag me toch aan een gecondenseerde poging op een A4tje.

Vooreerst zijn de Fransen vier maal langer in Senegal aanwezig geweest dan wij in Congo. Vanaf 1624 aan de kust (des comptoirs) en vanaf 1800 trokken ze het binnenland in. Ze hebben dus twee eeuwen lang hun stempel kunnen drukken.

Maar belangrijker nog: een Senegalees zei me: "*les français n'ont pas fait grand'chose*". Hier ligt waarschijnlijk de hoofdreden die de vlotte mentaliteit van de Senegalezen tegenover blanken uitlegt. We kunnen ons immers terecht de vraag stellen of wij, met de beste bedoelingen, in onze vroegere kolonie niet **te veel** gedaan hebben in **te korte tijd**. Alle internationale rapporteurs die Congo-Rwanda-Urundi bezochten waren vol lof over de ontwikkeling die wij gerealiseerd hadden in een immens land dat de laatste grote onbekende witte vlek was op de kaart van Afrika. We hebben de inlanders aan het werk gezet en ze aldus een inkomen bezorgd. We dachten dat de aldus verbeterende levensomstandigheden en de fietsen en naaimachines die ze zich konden aanschaffen een permanente werklust zouden genereren. In werkelijkheid hebben we voornamelijk spanningen veroorzaakt door hun veel zaken te laten doen waar ze sinds vele eeuwen geen weet van hadden. Hoe hoger men klimt, hoe dieper men valt.

We zijn daarbij binnen gedrongen in hun geestelijk leven. Onze christelijke inspiratie spoorde ons aan om diverse eeuwenoude praktijken te bevechten. De feticheurs, genezers en chefs die de schrik van de voorouders misbruikten om hun macht te bevestigen kregen last met ons. Andermaal spanningen die meestal goed verdoken bleven. Er was niet veel nodig om dat terug boven water te laten komen. Het volstond dat een welbespraakte tribuun onnoemelijke haat verspreide gespekt met redeloze beloften om van een beloftevol land de grootste Afrikaanse ramp te verworden. We moeten ook toegeven dat we die afbrekende stemming deels zelf in de hand gewerkt hebben door onze eigen Belgische tegenstellingen vanaf 1955 in Congo met ministeriële macht in te voeren. Dan kwam later, na de conferentie van Bandung, er nog de anti-Westerse en revolutionaire stokebrand van Moskou en Peking bij. We troosten ons met de gedachte dat het nog veel erger had kunnen worden. Als eeuwige optimisten blijven we hopen we dat het er ooit beter wordt door onze speciale band met dit Afrikaans land. Naïviteit van ons?

Een franse spreuk beweert: "*si on chasse le naturel, il revient au galop*". In Congo ging dat toch uitzonderlijk snel, dank zij de super-jockey Patrice. Beter bekend als Lumumba.

Boudewijn Eggermont

GIGI, zo noemden we haar
werd geboren in Roeselare
op 27 april 1930
Ze stierf in Oostende
op 11 januari 2013

Ghislina Lobbetael 1930 - 2013

Van 1956 tot 1983, 31 jaar lang leefde ze in de hoofdstad Kinshasa bracht er haar twee zonen op en stond al die jaren trouw aan de zijde van haar man Carlo Lamote in zijn boeiende loopbaan als koloniaal en post-koloniaal mediaman. We zullen haar missen!

Paul.... één gedacht !
Geen twee
Steeds één gedacht!
Rechtlijnig – dienstbaar- trouw
Je veranderde nooit!
Als arts, na Rwanda,
Kwam je terug op het veld,
Sterker dan ooit te voren
Maar van Afrika genas je niet!
Je geliefden waren je leven
Je wou ze nooit kwijt...
Maar op een dag voelde je toch
Die schrijnende pijn bij het
Verlies van je zoon,
Het tekende jou : zoveel onrecht en
onmacht...maar géén klacht! ZO WAS JIJ!
Nu sta jij aan de overkant,... en vriend,
Wij wilden jou nu ook nog niet kwijt....
Je klasmakkers Rethorica.1950/1951
En Afrika " Soul- Mates" 20/02/2013

Dr Paul Van Wassenhove werd op 28 nov 1932 te Oostende geboren en stierf in Vlezenbeek op 12 feb 2013 na een 'mooi leven'zoals hij stervend zei.
Van 1958 tot 1966 heeft hij zich als hospitaalarts kunnen uitleven in Rwanda;eerst in Astrida (=Butare)en daarna in Kabgayi (=Gitatarama)
Terwijl Anne met de familie van Paul afscheid namen in het verre winterse Perk herdachten wij,zijn vrienden,hem in het visserskerkje van zijn geboortestad Oostende.In onze homelie hierboven ontbreekt nog zijn dagelijks beleefde leuze:gedrevenheid en dienstbaarheid.

Wevelgem in Congo / Congo in Wevelgem

Wibilinga is de heemkundige kring van Wevelgem en Moorsele. Het is één van de grootste in Vlaanderen met meer dan 750 leden. De kring is zeer actief op uiteenlopende gebieden en de schrijvende leden onderzoeken de meest diverse onderwerpen. Regelmatig worden tentoonstellingen, spreeknamiddagen en uitstappen georganiseerd.

Het ledenblad is een pareltje - al zeggen we het zelf! Het wordt gedrukt op glanspapier, telt 60 blz., is rijk geïllustreerd en van een stevige cover voorzien. Elk nummer wordt met veel zorg samengesteld en vormgegeven. Er worden jaarlijks drie à vier nummers uitgegeven.

Volgende maand verschijnt het eerste nummer van jaargang 2013, geheel gewijd aan de Wevelgemse koloniale en hun belevenissen in Congo. De schrijftteksten werden gemaakt met medewerking van de betrokkenen en aan de hand van hun persoonlijke getuigenissen. De illustraties komen rechtstreeks uit de familiealbums en werden dus nog nooit gepubliceerd.

In dit speciale nummer komen volgende onderwerpen aan bod:

- 1) Beknopte samenvatting van de Belgische koloniale aanwezigheid in Congo. Deze tekst is vooral bedoeld voor de leden die niet zo op de hoogte zijn van onze koloniale geschiedenis. (Bernard Leicher)
- 2) Getuigenissen van de Wevelgemse koloniale. Achtereenvolgens van Mw. Cécile Nollet en Dhr. Antoine Santelé – via familie, Mw. Betty Bouckaert en Dhr. Frans Vynckier, Mw. Brigitte Bouckaert en Serge Lux. (Bernard Leicher)
- 3) Beknopte geschiedenis van het korps paracommando, ook vooral bedoeld voor onze leden die daar minder van afweten (Lothaire Vanoverbeke)
- 4) Getuigenis van Luc Callens, een para die de operaties Red en Black Dragon in 1964 zelf meemaakte (Lothaire Vanoverbeke)
- 5) Getuigenissen van de missiezusters en missionarissen die vanuit Wevelgem hun missiewerk hebben vervuld (Ew. Roland Declerck)

Een los nummer kost 5 euro + 2 euro verzendingskosten en kan bekomen worden bij Guido Debaere, Violtjesstraat 3, 8560 Wevelgem. Bankrekening nr. BE 80 4685 3582 9177

Verzendingskosten vermijden kan door een seintje te geven naar:

Bernard Leicher, Spoorwegstraat 46 8560 Wevelgem. bernard.leicher@telenet.be

Ik breng uw nummer dan mee naar de dipenda dag in Oostende op 30 juni.

GENERAAL PAUL VON LETTOW-VORBECK EN ONZE BELGISCH- CONGOLESE TROEPENMACHT (1917- 1918)

Paul Emil von **Lettow-Vorbeck** (Saarlouis, 20 maart 1870 - Hamburg, 9 maart 1964) was een Duits generaal die grote bekendheid kreeg in de Eerste Wereldoorlog toen Duits Oost-Afrika binnen werd gevallen door geallieerde troepen, Britse, Zuid-Afrikaanse, Brits-Indiase en Belgische.

Von **Lettow-Vorbeck** was bevelhebber van de Duitse troepen in deze Duitse kolonie en wist met een leger van ongeveer 2000 man, inclusief veel inheemse soldaten (die hij ook deels had opgeleid), een leger van ongeveer 100.000 man gedurende vier jaar lang bezig te houden. In de loop van 2012 en 2013 verschijnen er meerdere artikels m.b.t. het Belgisch- Congoles leger, van 1914-1918, op het Tanganyika- meer en in DOA (DEUTSCH OST- AFRIKA), met inbegrip van Burundi en Rwanda in Afrika- Getuigenissen, *Mémoires du Congo* en KKOAV-CRAOCA (UFRACOL).

Wie de aanloop wenst te kennen naar wat nu volgt, moet in de eerste plaats lezen, -"La campagne de l'Est africain - Conquête de Tabora et de Mahenge."

-----O-----

Op 14 september 1916 bezet ons 3de regiment Itigi (DOA), dat vaak verward wordt met Itaga, dat echter in Kenya ligt.) Het wordt echter dezelfde dag door de Duitsers heroverd. Itigi ligt op de vandaag nog altijd in gebruik zijnde Duitse spoorweg, halfweg tussen Kigoma en Dar-es-Salaam.

Op 15 september onderbreekt het 3de regiment de strijd. Om redenen die niet worden vermeld in de dagboeken, draagt kolonel MOLITOR het bevel over aan luitenant-kolonel Huyghe, die in 1916 zijn plaats krijgt in onze geschiedenis-boeken als Huyghé de Mahenge Deze Duitse *boma* wordt inderdaad door hem en zijn regiment veroverd. Maar terwijl de gevechten van de brigade « noord » op 13 en 14 september hun normale voortgang vinden, is het nu weer de beurt aan de brigade "zuid" om haar manoeuvres op sluimerstand te zetten. Het schijnt dus onmogelijk te zijn de twee Belgische brigades op een simultane en gecoördineerde actie in te zetten. Want het ogenblik dat de brigade « noord » kiest om op 15 september de aanval te onderbreken, is dat uitgerekend het moment voor de brigade « zuid » om het offensief te hernemen en de hoogte van Ilolangulu¹ te bezetten, waar hard wordt gevochten en Belgen sneuvelen. Het monument staat (stond) er nog, maar de stoffelijke overschotten werden overgebracht naar de Commonwealth begraafplaats in Dar-es-Salaam. Op 16 en 17 september omsingelt de brigade Tabora, zodat de stad in een wurggreep wordt gebracht .

Door de beurt om beurt aanvallen, gisteren vanuit het noorden, vandaag vanuit het zuiden, wordt de tegenstrever murw gemolesteerd. In zijn belegerde burcht heeft hij geen vat meer op de problemen, noch op de communicatie, noch op de bevoorrading, noch op de evacuatie, noch op de hygiëne.

Op die manier blijft er voor wat nog overblijft van het Duitse garnizoen, alleen het alternatief over te proberen de omsingeling te doorbreken, wat dan ook lukt gedurende de nacht van 18 op 19 september. 's Ochtends vroeg worden de sleutels van de stad overhandigd aan luitenant- kolonel Olsen door de Duitse, militaire overheid die ter plaatse is gebleven.

Door deze akte wordt het eerste hoofdstuk van onze Oost- Afrikaanse veldtocht bekroond door de verovering van Tabora, dit is een van de twee hoofdsteden van DOA, de andere is Dar- es- Salaam. Veertig jaar later zal een poging van de eerste president van het onafhankelijke Tanzania, d.i. DOA, zonder Burundi en Rwanda, maar plus Zanzibar en Pemba, - om Dodoma te promoten tot hoofdstad jammerlijk mislukken, bij gebrek aan middelen.

Deze verovering is uitsluitend het werk van de Belgisch- Congolese troepenmacht, ook al wordt dit FEIT soms betwist door niet- Belgische historici. In België zelf zorgt het nieuws voor een ware euforie. Het wordt als een voorteken beschouwd. Het eerste telegram dat vanuit Tabora wordt gestuurd, uiteraard naar de koning, zorgt bij onze soldaten in de IJzervlakte voor de overtuiging dat de bevrijding van hun land nabij is. Wat er nog overblijft van het garnizoen van Tabora, gaat zijn wonden likken in de streek van de zand- rivieren, - bedding en loop veranderen voortdurend van richting, zodat ze praktisch onbevaarbaar zijn. Daar bevindt zich reeds generaal von Lettow- Vorbeck. Van een achtervolging en het voortzetten van de strijd is geen sprake. Alle partijen zijn uitgeput.

Begin oktober 1917, dat is ook het begin van het grote regenseizoen bezuiden de Evenaar, - alle militaire operaties, - die nog niet waren gestopt, vallen stil.

De Britse strijdkrachten bevinden zich in het noorden. In het zuiden controleren de Commonwealth Rhodesiërs Iringa en Songea. De Portugezen bewaken hun grens, die zo lek is als een zeef. In de praktijk zit wat er nog overblijft van de *Schütztruppe* van von Lettow- Vorbeck gekneld tussen Rufiji in het noorden (een van de zandrivieren) en de Ruvuma in het zuiden, de grens met Mozambique.

Dit eiland draagt voortaan de naam van *Selous Game Reserve*, ter nagedachtenis van de toenmalige beroemde olifantenjager en avonturier, Frederick Courteney Selousⁱⁱ, die als vrijwilliger in dienst stond van de geallieerden. Bij een opflakking van de strijd in januari 1917, wordt hij uitgeschakeld door een Duitse scherpschutter. Hij ligt begraven, ter plekke waar hij is gesneuveld, - de site heet Beho- Beho maar is onbewoond en vandaag mogelijk onbereikbaar. In de *Selous* liggen nog altijd kogelhulzen.

De zeldzame reizigers, die ooit in volle regenseizoen door de *Selous* zijn geraakt, met een stevige terreinwagen en een betrouwbaar kogelgeweer (bij iedere beek zitten hongerige leeuwen), zullen u bevestigen dat in die woestenij alleen kunnen overleven krokodillen, nijlpaarden, slangen en de Pruisische Junker von LETTOW.

Gedurende de zeven maanden (oktober 1916 – einde april 1917), dat de *Schütztruppe* van een relatieve rust genieten, is overleven alleen al een lijdensweg. De Duitsers slagen erin verzamelen te blazen. Van alle kanten slagen kleine eenheden, vandaag *squads* genaamd, erin door onze linies heen te infiltreren, de *Selous* te bereiken en zich rond hun bevelhebber te legeren die ze trouwens als een half- god behandelen. In januari 1917 beslist de Belgische regering ons expeditiekorps terug te roepen. Ter plaatse wordt een kleine bezettingsmacht geïnstalleerd. "Men" dacht dat de oorlog voorbij was. In de praktijk was generaal von Lettow- Vorbeck zich simpelweg gaan verstoppen, eerst ten zuiden van de *Selous*, vervolgens ten zuiden van de Ruvuma, d.w.z. in Mozambique. De straatarme bevolking moet de magere middelen, waaronder wilde, delen met de uitgehongerde *askaris* van de Junker.

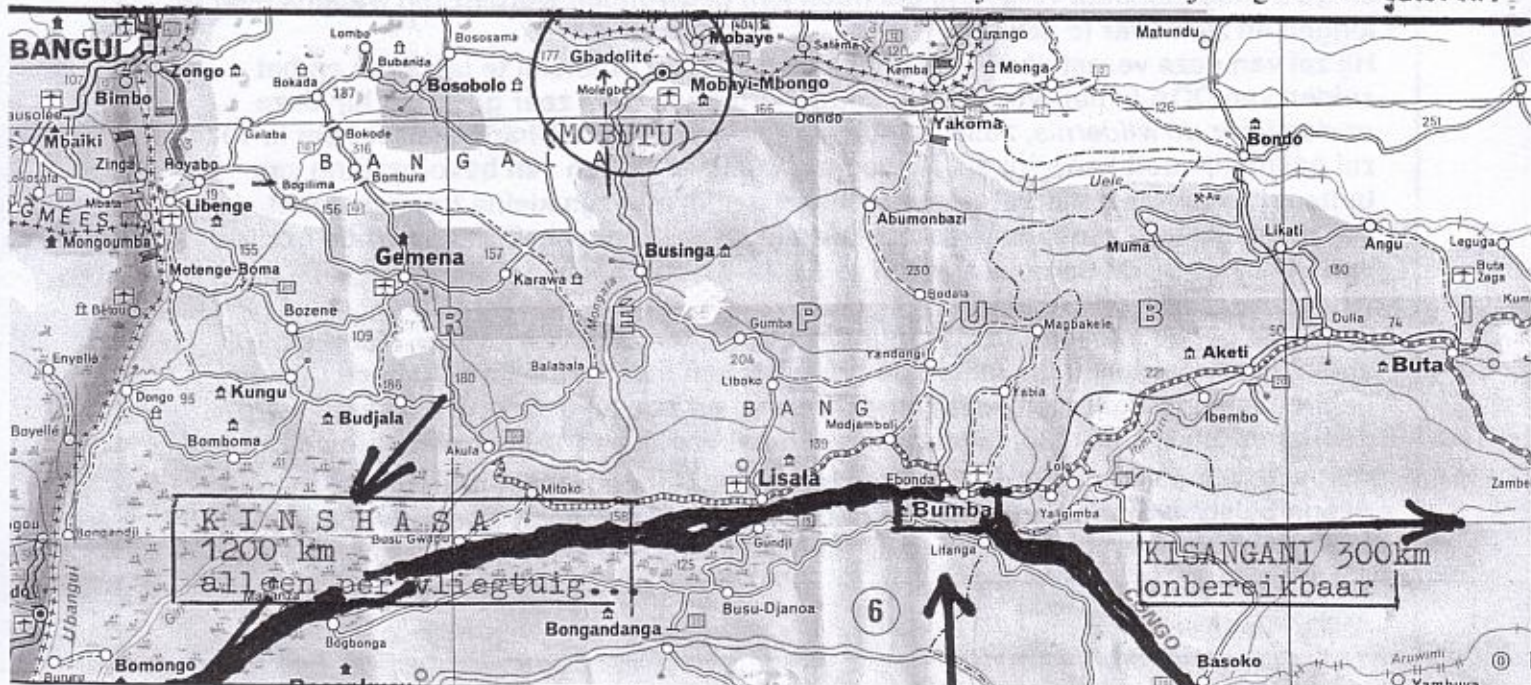
In oktober 1917, d.i. het begin van het nieuwe regenseizoen, waren de geallieerden de enige Duitse generaal vergeten, die nooit kan gedwongen worden zijn wapens neer te leggen en zich over te geven.,

Hij zal van deze vergetelheid gebruik maken om een offensief te lanceren en het zuiden van DOA te heroveren. Von Lettow- Vorbeck weet zeer goed dat hij deze oorlog voor de wildernis, zoals de Amerikaanse schrijver Charles Miller hem in 1974 zal noemen, nooit kan winnen. Al vier jaar is hij verstoken van bevoorrading van buitenuit. Maar de generaal weet nog beter dat hij met zijn kleine troepenmacht, in Afrika geallieerde eenheden vastspijkt die levensnoodzakelijk zijn aan de fronten van Vlaanderen, de Somme, Verdun en Elzas- Lotharingen.

In een volgende aflevering zal ik mijn best doen, ter zake von Lettow- Vorbeck, u anekdotes te vertellen die niet in de grote boeken staan. Hoe de Britten de Junker hebben laten terugkomen naar Dar-es-Salaam en hoe hij daar op de handen werd gedragen. Hoe ik, in 1980, tijdens mijn eerste bezoek aan Tabora een ontmoeting had met veteranen van de Force Publique en van de *Schütztruppe*. Waarom de Belgen "kannibalen" worden genoemd. En dat de Duitse pensioenen werden uitbetaald in DM. Die van onze veteranen gingen naar "le fils du léopard" (Mobutu), "mtoto ya chui".

In Januari trokken 18 mensen van de familie van Pater Carlos Rommel en enkele vrienden van Roeselare naar Bumba. Voor velen die voor 't eerst naar Congo gingen was het een cultuurschok. Vanaf Kinshasa naar Bumba zijn er geen goede banen meer en we moesten dan maar een privévliegtuigje huren om ons doel vlug te bereiken. Te Bumba stonden de fietstaxis klaar om ons naar de missiepost te brengen. ('n fietstaxi is niets anders dan een kussentje op het bagagerekje van de fiets, en je zomaar vast houden aan de fietser, door de hobbelige en zanderige weg) We kwamen van min 4° in Vlaanderen, naar plus 30°, dat was een tweede schok. De ontvangst op de missiepost was niet te beschrijven, niet honderd maar duizenden mensen waren er om ons te verwelkomen, bij het 50^e priesterjubileum van hun pater Carlos. Op grote spandoeken konden we lezen: “ c'est une grâce, saint est son nom “ En inderdaad je moet het gezien

hebben om te geloven, wat daar gerealiseerd werd in al die jaren. De fundamenten voor een stevige christengemeenschap aldaar zijn gelegd. Dagelijks draagt Carlos de H. Mis op in de parochiekerk, 's morgens om 5.30 u. voor een bomvolle kerk van ongeveer 900 plaatsen. De realisaties op die missiepost hebben we kunnen bezoeken. Een school met 3000 leerlingen, van kleuter tot 18 jaar, techniek en humaniora. Een hospitaaltje en dispensarium, met een 15 tal geboortes per dag, de rest wordt geboren in de brousse, ontelbaar om zien. Wat zal dat worden? de geboortes worden niet eens meer geregistreerd. We konden er o.a. een voetbalmatch bijwonen, de finale van Bumba, met enkele duizenden aanwezigen, spijtig genoeg ook met enkele dodelijke slachtoffers. Een tochtje op de Congostroom was eveneens onvergetelijk, wij met 18 man en nog een orkestje van zes man op drie aan elkaar gebonden prauwen, (uitgeholde boomstammen van een tiental meter lang) Overal op de oever stonden honderden kinderen en volwassenen ons toe te kijken, zo iets zagen ze niet elke dag, en wij ook niet. Bij een korte halte konden we de inlandse dansen meemaken, met tam-tam en zang, enig... Het topmoment van onze reis waarvoor we gekomen waren was de 4 uren durende Eucharistieviering in het Mobutustadion, en maar zingen en dansen. De offerandestoet was uniek, met alle vruchten der aarde en bos en zelfs met een levende krokodil. Dit alles in aanwezigheid van drie inlandse bisschoppen en een tiental inlandse missionarissen. Hoopvol voor de toekomst van de Kerk aldaar. Dat was het mirakel dat we mochten meemaken. Om het feest te besluiten, was er in de namiddag nog een uren lange reuze optocht van alles wat leefde in Bumba, gevolgd door een feestmaal voor een vierhonderdtal medewerkers van Carlos.” Saint est son nom.”.. je zou het waarlijk beginnen te geloven!

In Kinshasa, bezoek
aan Roeselaarse
Zr Angèle Verstraete
nog steeds 'aan het
front' in het roem-
ruchtige hospitaal
Mama-Yemo:
-1200 bedden...
-150 babies per/dag

Zr Verstraete
midden, eerste rij
naast E.H. Robrecht
Gheeraert, fotograaf
en schrijver van
bijgaand
reisverslag.

De mooie groep van
familieleden en
vrienden klaar voor
een oerwoudvlucht
van meer dan 1000km

Dr Rommel en zijn
broer Carlos,
4e+5e van links
op de eerste rij

Allemaal mensen bij
wie voortaan en voor
altijd een beetje van
'die warme rode aarde'
aan het hart zal blij-
ven kleven...

Pater Scheutist
Carlos Rommel voor
het imposante
scholencomplex waar
3000 jonge Congo-
lezen het geluk heb-
ben, dank zij hem,
te kunnen studeren!

Carlos en Zr Angèle
DAT zijn de ECHTE
'laatste der Mohi-
kanen' !!!

als de avond valt.....

Aan al mijn vrienden MOHIKANEN.

*Het levensgeluk kan in weinig woorden worden samen gevat:
heb geen vrees heb geen spijt, geniet van het leven zoveel als je maar kunt.*

Wacht niet tot je niet meer stappen kunt... en je je droevig of spijtig voelt.

Zolang je nog kan bezoek de plekjes die je al zo lang wilde zien.

*Als de gelegenheid zich voordoet, ontmoet je ouwe klasmakkers, collegas, vrienden,
en geniet ten volle van de tijd met hen nu het nog kan!*

*Je hebt genoeg gewerkt en gespaard: als je nu vandaag zin hebt het uit te geven
doe het dan terwijl je er nog samen van genieten kunt.*

BESCHERM VIER OUDE SCHATTEN:

- je lichaam: draag zorg voor je gezondheid. Je bent de enige in staat dat te doen.

-je spaarcenten: je hebt ze verdiend. Dus- beslis ZELF wat je er mee doet.

-je levensgezel ; koester al de mooie momenten samen beleefd.

*.-je oude vrienden, je soul- mates, zie ze zoveel je maar kunt. Deze ontmoetingen
zullen zeldzamer en moeilijker worden.*

***Vergeet niet: aflopend water komt nimmer terug !
Wees tevreden en leef met een glimlach!***

een gelukkige Mohikaan

ODE AAN DE GEWESTDIENST

De Broussard

*Rechtstaand in de smalle prauw
door wrede zon beschenen
op 't spoor van mijn tranen
naar 't labirynth der wilden
en verstrengelde lianen
kind en vrouw uit je horizon verdreven.*

*Je sprak hen toe
balsemde hun vuile wonden
hielp bij 't baren van een kind
na het vonnis... sloeg de zweep
soms harde slagen.*

*Al hun lief en leed
lag blind in je handen
je was hun strenge vader
meer dan van het eigen kind.*

*Het stille dorpje bloeide
waar de maniok groeide
de wegen lagen glad
en 's avond na een zware dag
bij 't felle vuur gehurkt
hun blijmoedig gelach.*

*En in felle koorts
het kind niet vol gedragen
ligt bij de pioniers
twee diepe groeven
rond harde mond gegraven.*

*naar Silja de FURNE
Band 1952 - Leopoldstad.*

Kon de genocide van 1994 in Rwanda vermeden worden?

Over deze verschrikkelijke genocide is er veel geschreven geweest. Geen aangename lectuur uiteraard. Naar de waarom van die moordpartij wordt zelden gegist. Gemakshalve en ideologisch gestuurd, wordt door zelfverklaarde Afrika-kenners gewoon de schuld op de Belgische overheid geschoven. Zoals gebruikelijk. De uitleg is simpel: wij Belgen, hebben de opdeling gemaakt van de Rwandezes in drie rassen: 14% Tutsi, 84% Hutu en 1% Twa en daarmee een onbestaand probleem geschapen onder het motto: verdeel en heers.

Deze bewering is in totale miskenning van de geschiedenis van Rwanda en de sociale heersende toestanden sinds op zijn minst vijf eeuwen. Er wordt over het hoofd gezien dat de Tutsi-veehouders vanuit de Ethiopische hoogvlakten met hun lang-hoornige koeien afgezakt zijn tot in Centraal Afrika en er in 4 regio's de volledige macht uitgeoefend hebben met de bijhorende misbruiken. De ongeletterde boerenbevolking onderging de feodale uitbating gelaten en zelfs als onvermijdelijk. Maar dan kwamen er blanken die de opdracht ernstig namen in hun mandaatgebied democratie in te brengen en het land naar onafhankelijkheid te leiden. Daarbij waren de meeste van die blanken sterk beïnvloed door een christelijke cultuur, soms bewust, meestal onbewust. Deze mentaliteit paste niet al te goed met de Afrikaanse realiteit. Aldus werd krachtens het decreet van 14.07.1952 de eerste verkiezingen gehouden voor het inbrengen van raden die de monopolistische macht van de overheersende minderheid moest temperen. De katholieke missionarissen deden van hun kant eveneens een belangrijke duit in het zakje.

Wij Belgen hebben de tegenstelling Tutsi-Hutu niet uitgevonden want die was eeuwen oud maar door democratische verkiezingen te organiseren hebben we de Hutu een democratisch middel gegeven om van onder het Tutsi-juk onderuit te geraken. De Tutsi hebben dat goed aanvoeld en gepoogd ons Belgen buiten te krijgen met de hulp van de VN en de geest van de conferentie van Bandung vòòrdat de Hutu voldoende macht zouden verkregen hebben. De Tutsi zijn een stap te ver gegaan met het gevolg de revolutie van 3 november 1959 en de afschaffing van het koningschap in januari 1961 in Gitarama en een Hutu-regering bij de onafhankelijkheid in 1962.

Als je het zo bekijkt hebben we inderdaad een grote invloed gehad in de politieke geschiedenis van Rwanda. Het was onze opdracht en onze plicht om democratie en de bevrijding van een eeuwenlange onderdrukking van gans een bevolking te verwezenlijken. Een cynicus kan beweren dat we door onze plicht te doen aan de basis liggen van de genocide zoals men kan beweren dat de honger in de wereld veroorzaakt wordt door de geneeskunde die er in slaagt de kindersterfte sterk te verminderen en de mens te lang in leven houdt.

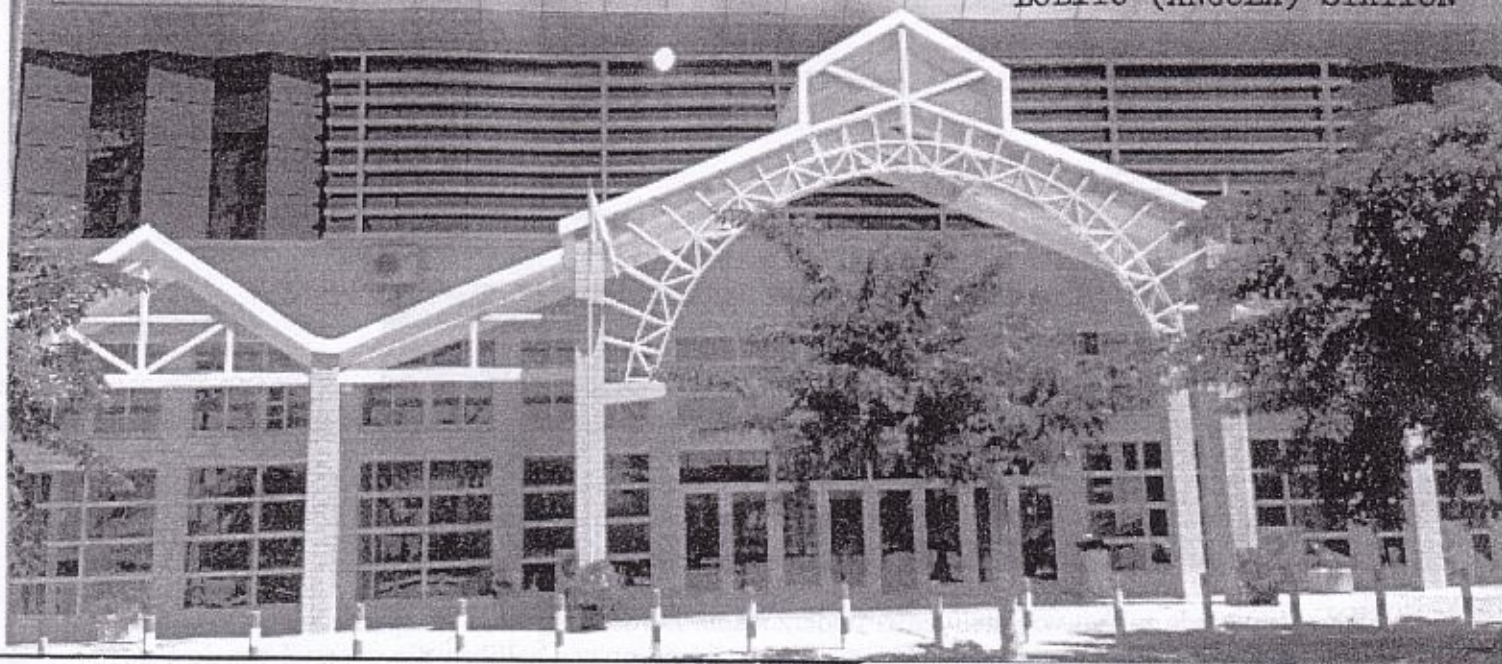
Dat de genocide er zou komen wist men al in december 1959 om de eenvoudige reden dat een Tutsi zijn strijd voor absolute macht nooit zou opgeven terwijl de Hutu het gevoel hadden hun ketens afgeworpen te hebben en niet meer bereid waren te leven onder Tutsi-heerschappij. Toen de Tutsi in 1990 van uit Uganda goed bewapend, degelijk militair getraind en gesteund door de Engelstalige landen, Rwanda terug binnen vielen, is dat in 1994 uit gedraaid in een echte genocide, puur uit wanhoop en onmacht. En wij keken er naar en zuchtten.

Kon de genocide vermeden worden? Ja, maar tegen een onmogelijke prijs. We hadden de Hutu langs democratische weg aan de macht geholpen en ze waren niet in staat zich tegen de superieure Tutsi te verdedigen. We hadden hen dus moeten helpen de Tutsi buiten te houden. Ze verweten ons dat we ze hebben laten vallen. Maar dat was politiek, nationaal en internationaal, onmogelijk geworden. We hebben ons beperkt tot het meespelen in de komedie van Arusha en geen rekening gehouden met de oude Hutu-spreuk: 'als je aan een Tutsi een plaatsje geeft in je hut, zal je heel snel buiten staan en de Tutsi ligt in je bed'. Ondertussen is een andere genocide aan de gang, maar in de andere richting. Er is aangename leven denkbaar dan Hutu-boer zijn in het land met de duizend heuvels. En nog voor lang. Een Rwandese Mohikaan.

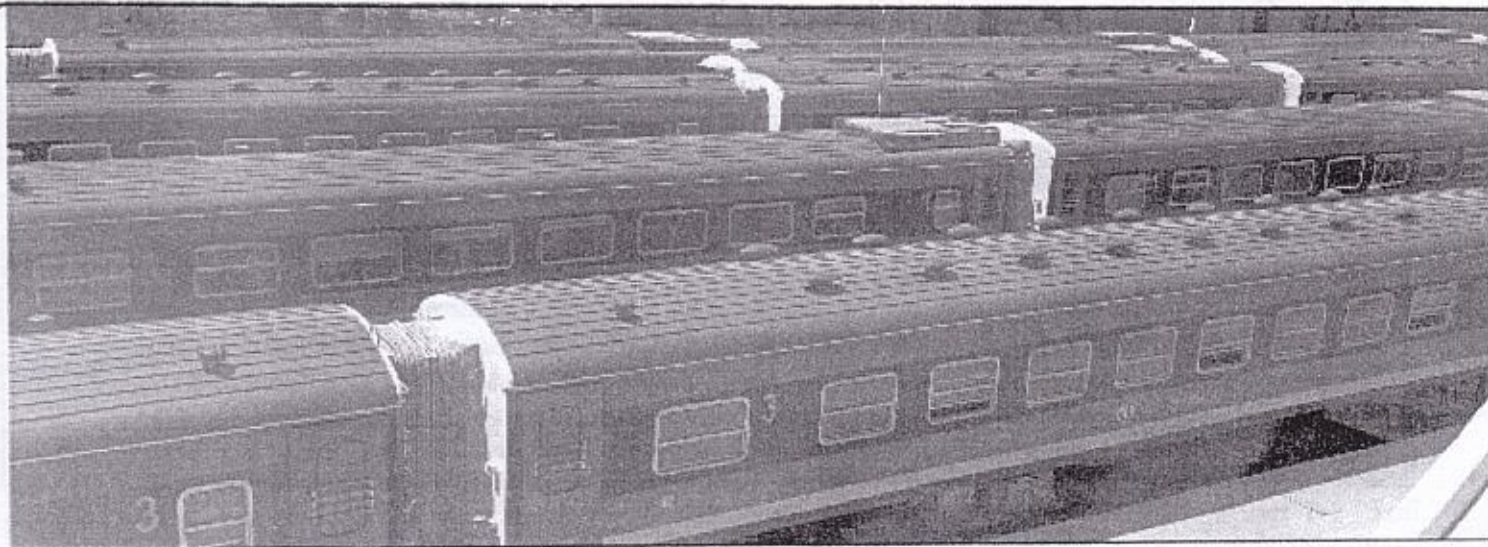
met dank aan dhr Michel Vandeputte
voor inzending van deze fotos.

LOBITO

LOBITO (ANGOLA) STATION

onthutsende mooie beelden van de volledig herstelde Benguela spoorlijn
van Lobito tot...DILOLO en dan NIETS! Beschamende toestand voor CONGO!

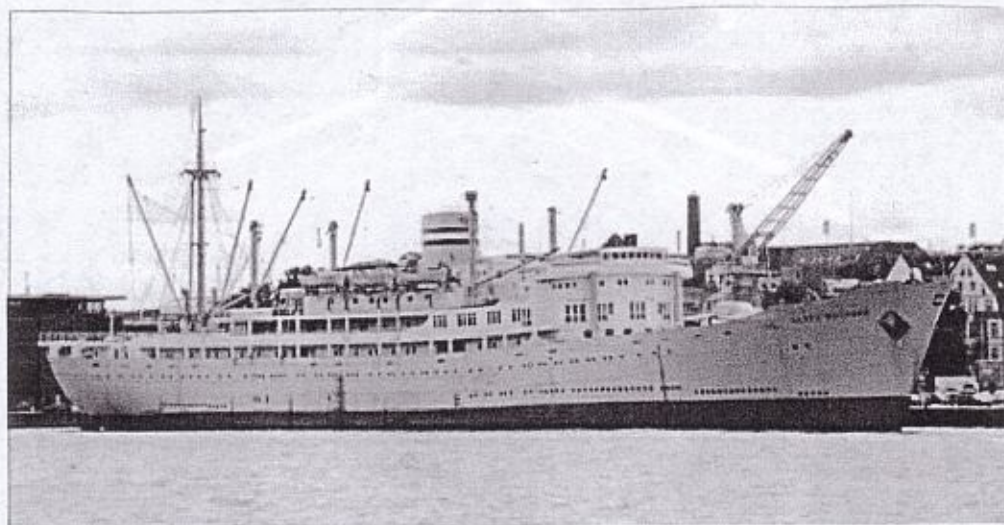
Velen van ons hebben een beetje neergekeken op die 'arme Portugezen' en
waren blij dat vanaf Dilolo alles zoveel mooier, rijker, confortabelder was!

Stationplein van Lobito in Angola
en volledig nieuw, modern wagonpark

Congoboot misschien toch naar Oostende

Oostende - Gisteren stelde Herman Lodewyckx (Groen) gedeputeerde Franky De Block voor om de komst van de Congoboot Charlesville naar Oostende op te nemen in het project van het op te richten Maritiem Museum.

De gedeputeerde zal het voorstel verder onderzoeken. Eerder reageerde schepen van Monumentenzorg Bart Tommelein (Open Vld) afwijzend op een gelijkaardig voorstel van de Vzw Oostendse Oosteroever.

Groen Oostende is van mening dat de komst van de Charlesville naar Oostende een absolute toeristische en economische meerwaarde zou kunnen hebben voor de stad. Sofie Cloet (Groen): "De Charlesville is een laatste stille getuige van de roemrijke vaartlijn België-Congo (Antwerpen-Matadi). In Antwerpen is er geen plaats voor het vaartuig, maar Oostende heeft mogelijkheden op de Oosteroever of langsheen de kade vlakbij Hangaar I. Inhoudelijk kan het schip een aanvulling bieden op de maritieme verhaallijnen in het nog op te richten Maritiem Museum. Historisch is Oostende verbonden met Congo door de vele werken van Koning Leopold II in de badstad.

Ten slotte valt er ook een economisch voordeel te halen: Oostende heeft in het verleden de Amandine gerestaureerd in het kader van sociale tewerkstelling. "Waarom kan de Congoboot niet in het kader van zo'n sociaal project gerestaureerd worden?", vraagt Sofie Cloet zich af. "Toeristisch zou de Charlesville kunnen uitgroeien tot een ware trekpleister en samen met de Mercator de geschiedenis van onze stad verrijken. We hopen dan ook dat Schepen Bart Tommelein zijn mening herzielt en toch nog het voorstel van Groen in overweging wil nemen."

Dat is nu wel het toppunt: na jarenlange hetze tegen al wat 'koloniaal' was: Lumumbaplein, straatnamen, afgekapte hand en rode verf over Leopold neemt men het hier op voor een bij uitstek verfoeielijk koloniaal symbool! O tempora...

Antwerpen poogt andermaal om laatste Congoboot terug te halen

Aan de vooravond van 50 jaar Congolese onafhankelijkheid, groeit de roep om de laatste resterende Congoboot naar Antwerpen terug te halen.

Toen Antwerpen nog een belangrijke passagiershaven was, vertrokken er wekelijks schepen naar Congo. De beroemde Villesschepen vertrokken aanvankelijk van op de kaai aan het Steen, nadien van de CMB-

terminal in het Churchilldok. Vandaag blijft er van al die prestigieuze schepen nog slechts één over: de 153,66 meter lange en in 1950 in Hoboken gebouwde Charlesville.

Het schip werd in 1967 verkocht aan de Oost-Duitse staatsrederij en omgedoopt tot Georg Büchner. Na de val van de Muur werd het schip in 1991, na een mislukte poging van Antwerpse kringen om het terug te kopen, overgedragen aan de havenstad Rostock, sinds 1963 een partnerstad van Antwerpen. Daar ligt het nu, zonder schroef, op 1,5 kilome-

ter van het historische centrum afge-meerd als hotel en jeugdherberg.

Onder leiding van de uitgeweken Antwerpenaar Daniël Rom wordt nu geijverd om de Charlesville naar Antwerpen terug te brengen. Voorzitter Eric Van Hooydonk van de vzw Watererfgoed Vlaanderen meent dat zo'n schip in Antwerpen op zijn plaats is. "Laat ons eerst onderzoeken of de Charlesville hier museum of congresruimte kan worden. Ik denk dat het vooral in combinatie met het Red Star-museum een meerwaarde zou betekenen." PVB

WATERERFGOED VLAANDEREN

MANIFEST VOOR DE REDDING VAN DE LAATSTE KONGOBOOT

vzw Watererfgoed Vlaanderen, Emiel Banningstraat 25, 2000 Antwerpen, www.watererfgoed.be,
secr@watererfgoed.be, +32 3 216 92 26

Niet uitgenodigd noch verwittigd heeft onze Vriendenkring van West- en Oost-Vlaamse kolonialen en Missionarissen zich spontaan aangesloten!

De onderstaande organisaties steunen het behoud en de terugkeer naar België van de laatste Kongoboot Charlesville (thans Georg Buchner). Zij onderlijnen de uniciteit van dit schip als getuige van het scheepsbouw-, rederij-, haven- en kolonieverleden van ons land en als getuige van de Oost-Duitse scheepvaartgeschiedenis, en geloven in het museum, toeristisch, stedenbouwkundig en bedrijfseconomisch potentieel van dit uitzonderlijke stuk erfgoed. Wegens de acute bedreiging van het schip stond dit manifest slechts drie dagen voor ondertekening open. In deze korte tijd reageerden meer dan 60 organisaties uiterst enthousiast.

Watererfgoed Vlaanderen

Vlaamse Vereniging voor Industriële Archeologie

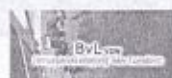
Belgian Ships Archive

ETWIE vzw
Expertisecentrum voor Technisch, Wetenschappelijk en Industrieel Erfgoed

Jachthaven Willemdok Antwerpen

Beroepsvereniging van Loodsen

Watererfgoed Nederland

Gothislag Advies & Projecten Historisch Water

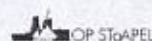
Congo 1960

Rijk- en Binnenvaartmuseum Antwerpen

Vlaamse Vereniging voor Watersport v.z.w. afd. Galgenweel

Op Stoepel

Pandora Publishers

The New Belgica

Koninklijke Gidsvereniging van Antwerpen

Tomidi

Koninklijk Belgisch Zeemanscollege

URFRACOL Union R. Fatemelles coloniales

De Helebaard vzw Heemkundige Kring Herzele

Oostendse Oosteroever

De Steenschuit

Erfgoed Damme vzw

Belgische Zeevaartbond vzw - Ligue Maritime Belge asbl

Afrikagebuisenissen

BBTK Leuven

Mémoires du Congo

vzw Congo Forum

KBUOLURCME Koninklijke Belgische Unie voor de Overzeese Landen / Union Royale Belge pour les Pays d'Outremer

Antwerp Flyer

Filatures et Tissages Africains

Ass.R. Anciens d'Afrique de Liège

Ass.R. Anciens du C.B. et du R.U.

Cercle Namurois des Anciens d'Afrique

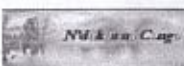
CRAOM - Cercle Royal Africain et de l'Outre-Mer

Cercle Cooperation Technique Militaire

SIMBA - Soc. d'int. monnaies des Belges d'Afr.

N'dikus na Congo

Les Bomaniciens et les Amis du Bas-Fleuve

Niambo Charleroi

Cercle Royal Africain des Ardennes

Société Royale des Amis du Musée de l'Armée SRAMA

Koninklijk Galois Genootschap

Wondelgemse Wandelvogels

Sea Scouts Lange Wapper Antwerpen

vzw Pub / de Drongen

Stichting Rotterdamse Graanelevator

Koninklijke Liberty Yacht Club

Eugen Van Mieghem Stichting

European Sea Ports Organisation

Klassieke Schepen Nieuwpoort

Bekakeningschip Doel

VVV - Recrea

Scheepvaartmuseum Baasrode

Maritiem Sociaal Cultureel Centrum MSC 931 Krokke

Association belge des indépendants en Afrique / Amacieli-Baka / AMI-FP-VRIEND / INUTOM (Antwerpen) / Fond R. Amis Inst. Univ. Terr. Outre-Mer / Mason Africaine (Bruxelles) / RAAAV (Verviers) / (Royale Amicale Anc. d'Afr. de Verviers) / URCB (Bruxelles) / Union R. des Congolais de Belgique / Vriendenkring Oud-Kolonialen Dienst en Omstreken / ASAOIM (Spa) / (As. spadoise anciens d'O-Mer / Save Askoy II)

10

Schrijver Jean Verstraete is een 'geografische Vlaming'; zijn ouders waren fransstalige bourgeoisie in Gent en Antwerpen maar deden hun zoon in het nederlands studeren, waarvoor hij hen nog steeds dankbaar is na 91jars. Zijn merkwaardige loopbaan na Congo-1960 brengt mij op het idee deze witter een VIERDE boekdeel 'Herinneringen...' te maken met als mooie titel: "EN TOEN HET LICHT UITGING..." Wat gebeurde toen met ons?

Bob VI

★ ★ ★

Jean Verstraete VIE D'UN ANCIEN COLONIAL

Jean Verstraete a grandi dans un environnement colonial: sa Grande Tante, Soeur Ignatia de la Croix fut la première religieuse missionnaire belge qui atteignit en 1894, sous les auspices de Notre Dame du Congo, le champ d'apostolat à Kimuenza, non loin de Léopoldville.

Son Père Maurice Verstraete fit plusieurs termes au Congo comme Magistrat entre 1919 et 1925.

Il fait ses études à l'Université Coloniale à Anvers au sein de la 23e promotion. À la fin de la Guerre 40-45, il partit au Congo, en compagnie de son épouse Kikou, en empruntant un itinéraire tout particulier et plein de surprises dont il nous fait la narration avec beaucoup de précision et dans un style bon enfant qui plonge le lecteur dans le ravissement.

Arrivé au Congo avec le titre d'Administrateur Territorial, il poursuit sa carrière comme Inspecteur Principal des A.E. et comme OPJ (Officier de P. à Compétences générales) pour le Congo et le R.U. Il exerce également les fonctions de Secrétaire Permanent du Conseil de l'Économie et termine sa carrière coloniale Directeur Provincial des Affaires Économiques. Il décrit ensuite sa réinsertion dans divers secteurs en Europe.

Tout au long de ces récits, l'auteur nous fait vivre avec beaucoup d'intensité et de façon particulièrement vivante bien des événements qu'il a vécus au cours de ces années.

La lecture de ce récit ravivera pas mal de souvenirs aux anciens coloniaux.

« Ma jeunesse et son orientation ». « Choix d'une carrière coloniale ». « Départ vers une nouvelle vie : le Congo ». « Période troublée, l'Indépendance ». « La territoriale, les affaires économiques et de nombreux périples ». « Retour époustouflant en Belgique ». « Nouvelle carrière ». « Anecdotes ». « Addenda ».

Livre en deux volumes, vendu à compte d'auteur à 35euros. Les commandes et renseignements peuvent être adressés soit : Par téléphone au 02/ 6495202 chez Jean Verstraete. Soit par e-mail : svpedwine@hotmail.be »

Bloemlezing

*Tropische Herinneringen gered
van de vergetelheid*

bijeen gesprokkeld door Bob Vanhee

DEEL 1 DE MISSIONARISSEN

Bob en lieve VANHEE
Visserskaai 45, b-3.2
8400 OOSTENDE
Tel : 059 26 61 67
E mail : bobliv @ skynet.be

Argenta rek nr:
BE10 9799 4353 8304

Bloemlezing

*Herinneringen aan Afrika
gered van de vergetelheid*

bijeen gesprokkeld door Bob Vanhee

DEEL 2 DE KOLONIALEN

“DIE SCHRIJFT DIE BLIJFT “ zei ik een jaar geleden aan enkele Mohikanen, die hun Mémoires hadden geschreven en er verder geen weg mee wisten, vrezend voor een roemloos einde in de papierbakken...

IK WIST MAAR HALF WAARAAN IK BEGONNEN WAS...

Zo kwam DEEL 1 De Missionarissen tot stand, en dan het logisch gevolg na de splitsing van de teksten (de goeie en de slechte?) DEEL 2 DE KOLONIALEN. En dan kwamen teksten en foto's binnen van de post-koloniale tijd en zo waren we vertrokken voor DEEL 3: “Verhalen van vroeger en nu “ (zie blz. 18) met een nieuw hoofdstuk (als proef): EN TOEN HET LICHT UITGING...

Wat gebeurde “ na de zondvloed “ met de Broussards, de Territorialen, Agronomen, Sanitairers, Kolonisten ttz... de “ beroepslozen gestrand in het ondankbare moederland ? “

In feite zijn die “ Bloemlezingen “ hoofdzakelijk gemaakt voor de inzenders van hun (vertrouwelijke?) Mémoires.

Natuurlijk zijn deze ook verkrijgbaar voor onze leden Mohikanen aanwezig op onze reünies ofwel via ons secretariaat in Oostende.

Uitzonderlijk worden deze boeken verzonden: port € 10,50. De kostprijs wordt vermeerderd met een Missie –of NGOgift en aldus afgerond op € 25/per deel te storten op rekening

BE 10 9799 4353 8304

Robert Vanhee - Visserskaai 45 -8400 Oostende

Bloemlezing

Verhalen uit Afrika

van vroeger en van nu

DEEL 3

MISCELLANEA

INHOUD VAN BOEK DEEL 3 - (A4 formaat - 650 blz)

- 1) Drie recente reisverhalen van lid Eddy Merveillie (Burst) in Katanga-Kinshasa-Ben.Congo-Kwango Kwilu
- 2) Dertien jaar in het onderwijs (1949-1963) in Katanga en Rwanda door Aline Baele (Gent).
- 3) "Donkere wolken aan de horizon" Walter Hermans vertelt van zijn familie "Kolonisten" in Katanga van 1942 tot 1972.
- 4) Het drama van de Immokasai in Luluaburg op 10 juli 1960: verslagen van F.P. -Pers-Para's en getuigen.
- 5) Pater Jozefiet, Jaak Geysels (Leuven) vertelt over de Koning van de Bakuba, vroeger en vandaag.
- 6) Selectie uit het boeiend levensverhaal van dr. Paul Van Wassenhove (Rwanda 1958-1966).
- 7) Een reeks gedichten "gered van de Vergetelheid" geplukt uit het Vlaams Cultureel tijdschrift BAND EN ZUIDERKRUIS.
- 8) De PARA-COMMANDO operaties in Congo en Rwanda-Burundi 1960-1994 door Mil.Historicus E.Hoet.
- 9) Repliek van ons lid Jef Schelfhout (Marke) op de lastercampagne in de media aangaande zijn expositie in het C.C. Scharpoord / Knokke.
- 10) Kerstmis in de UELE, als kind onder de oorlog door Fernand Soubry (Knokke).
- 11) Zeemacht-operatie van Taskgroep 218.2 in Matadi en Boma op 10-11-12 Juli 1960 door ir.W.Vyncke.
- 12) In Maldegem, Beernem, Diksmuide, Oostende, Wevelgem (zie blz. 5) hebben de Heemkundige Kring hun Jaarboek aan "hun Koloniale" gewijd. Zo krijgen we achtereenvolgens het verhaal van
 JEF LENOIR -Weermacht 1952- 1960 (Maldegem) WILFRIED INGELS- Gewestdienst 1955-1960 (Maldegem)
 CARLOS ERVINCK - Leraar 1953-1967 (Beernem) ANDRE GEVAERT-Weermacht-1949-1982 (Brugge)
 WILLY ALENUS gewestdienst 1956-1960 (Oostende) BEA DESCHODT-Kolonist 1949-1960 (Oostende)
 DEN. VANDEVOORDE-Kolonist 1949-1962 (Benidorm) DANIEL DEMAEGHT-veefokker 1949-1994 (Diksmuide)
 ROBERT VERMEERSCH -Leraar 1955-1980 (Diksmuide) enz... enz.. enz.tot blz.650 A4 formaat.

Ditjes en Datjes Weetjes en Watjes

1 - In vorig ledenblad werd op 6 april 2013 een filmdag aangekondigd. Deze activiteit wordt verschoven naar September ek. De zaal was niet vrij en de film niet klaar.

2 - Blijven met zekerheid gepland in de loop van het jaar:

- Dipenda BBQ in TEN STUYVER op 30 juni as.
- Gisèle's verbroederingfeest met Oost-Vlaanderen op 25 augustus as.
- Bandfeest bij de Witte-Paters / Varsenare op 1 september ek.
- Kerstfeest met MOAMBE op zaterdag 14 december 2013.

3 - Vanaf juni publiceren we de "*cursiefjes*" van ons lid dr. Luc Hermans uit leper: "Weetjes en Watjes" over Congo, pittig en humoristisch geschreven. Met dank aanvaarden we de inbreng van zijn goeie pen!

4 - Met nieuwsgierige belangstelling pluizen we alle ledenbladen uit van de 11 Franstalige en 5 Nederlandstalige Koloniale Verenigingen.

- zijn VZW : Afrika Getuigenissen – Tervuren

Koninklijke Koloniale Vereniging van Limburg (Hasselt)

Ami –FP.-Vriend (Brugge)

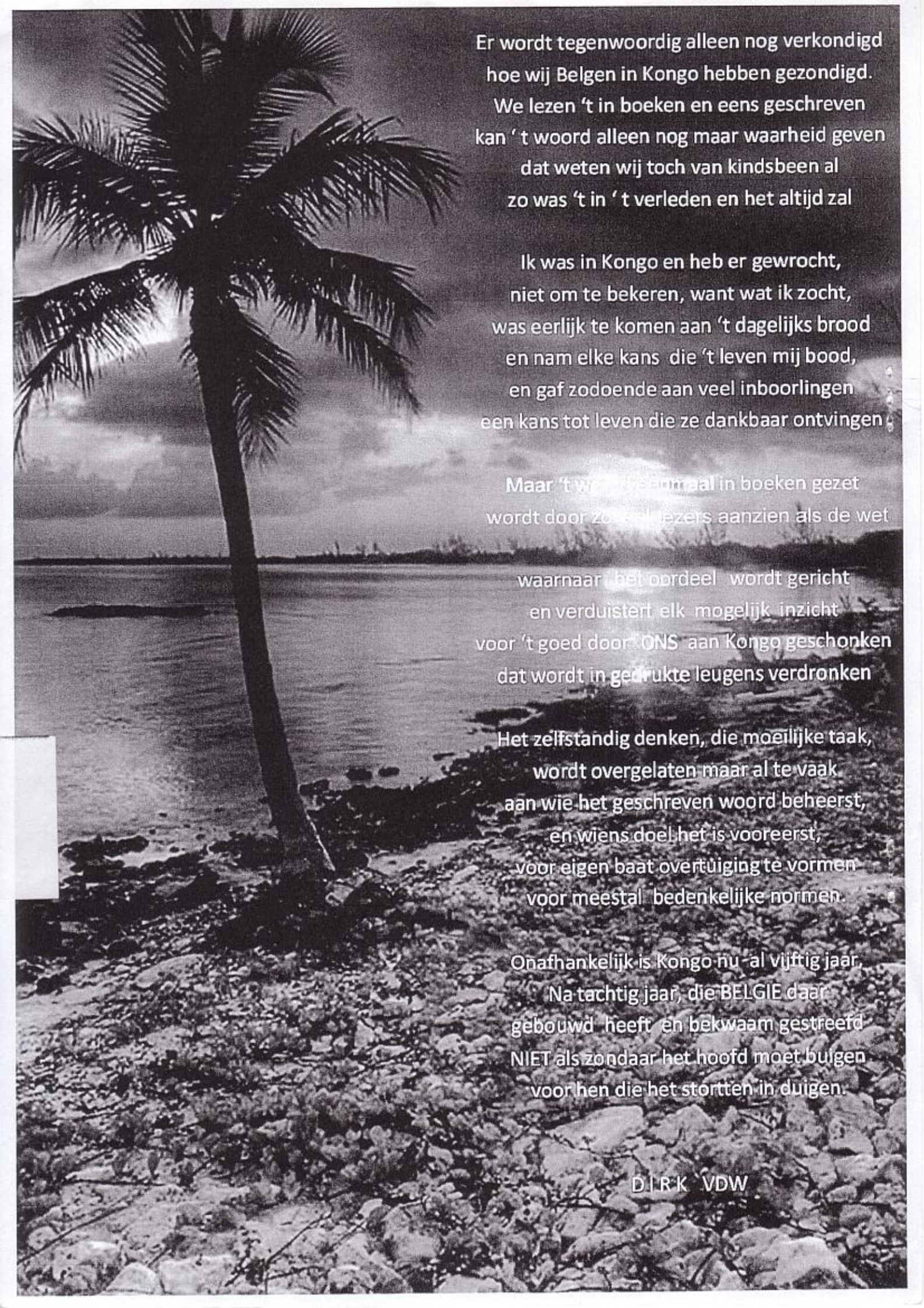
-zijn feitelijke Verenigingen: wijzelf " De Mohikaan" en Vriendenkring te Diest.

Het is méér dan tijd, nu de blaren vallen en de boom verzwakt, dat we elkander beter leren kennen en steunen zolang dit nog kan!

5 - Ons ledenbestand telde eind Januari ll. 321 effectieve leden. Het vernieuwen van de abonnement –en lidgelden verloopt nogal stroef: 61 laatkomers en vergeetachtigen maken het werk van onze penningmeester moeilijk. De vermanende RODE stip lost alles wel op...hopén we toch. Niet meer aanwezig te kunnen zijn op onze samenkomsten is meestal het excuus terwijl het voortbestaan van ons blad heel belangrijk is voor de minder mobielen: het wordt de laatste band dat we met elkaar, soulmates-mohikanen kunnen koesteren.

6 - Volgend nummer komt begin JUNI:

- " We zijn niet alleen " : nieuws uit de andere provincies.
- Ervaringen en anecdoten rond de protestantse brousse- Missies.
- Wat Sabena en CMB voor ons betekenden.
- "En toen ging het licht uit..." wat gebeurde er met ons na de zondvloed JULI 1960?-
- Een duidelijke kijk op de lijfstraffen.
- De geest van P. Lumumba blijft in Oostende rondhangen...
- Milicien in Congo.

Er wordt tegenwoordig alleen nog verkondigd
hoe wij Belgen in Kongo hebben gezondigd.
We lezen 't in boeken en eens geschreven
kan 't woord alleen nog maar waarheid geven
dat weten wij toch van kindsbeen al
zo was 't in 't verleden en het altijd zal

Ik was in Kongo en heb er gewrocht,
niet om te bekeren, want wat ik zocht,
was eerlijk te komen aan 't dagelijks brood
en nam elke kans die 't leven mij bood,
en gaf zodoende aan veel inboorlingen
een kans tot leven die ze dankbaar ontvingen

Maar 't wordt nu allemaal in boeken gezet
wordt door zo veel lezers aanzien als de wet

waarnaar het oordeel wordt gericht
en verduistert elk mogelijk inzicht
voor 't goed door 'ONS' aan Kongo geschonken
dat wordt in gedrukte leugens verdrongen

Het zelfstandig denken, die moeilijke taak,
wordt overgelaten maar al te vaak
aan wie het geschreven woord beheerst,
en wiens doel het is vooreerst,
voor eigen baat overtuiging te vormen
voor meestal bedenkelijke normen.

Onafhankelijk is Kongo nu -al vijftig jaar,
Na tachtig jaar, die BELGIE daar
gebouwd heeft en bekwaam gestreefd
NIET als zondaar het hoofd moet buigen
voor hen die het stortten in duigen.

DIRK VDW